

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Lenky Krupíkové v právní věci žalobce: **HDT impex s. r. o.**, se sídlem Botanická 238/3, Dalovice, zastoupen JUDr. Pavlem Ungrem, advokátem se sídlem Harantova 511/14, Plzeň, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 12. 2019, č. j. 57 Af 30/2018 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Generálního ředitelství cel ze dne 18. 9. 2018, č. j. 28178-2/2018-900000-316, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutím – dodatečným platebním výměrům – Celního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 9. 2. 2018, č. j. 48194-17/2017-540000-51, č. j. 48194-18/2017-540000-51, č. j. 48194-19/2017-540000-51 a č. j. 48194-20/2017-540000-51, a tato rozhodnutí byla potvrzena. Dodatečnými platebními výměry bylo žalobci z důvodu nesprávného sazebního zařazení zboží doměřeno clo ve výši specifikované v jednotlivých dodatečných platebních výměrech.

II.

[2] Žalobce s doměřením cla nesouhlasil a podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Krajský soud v Plzni v záhlaví uvedeném rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl totiž k závěru, že zboží, které bylo žalobci propuštěno do volného oběhu, nemělo být zařazeno pod kód

kombinované nomenklatury 8531 (Elektrické akustické nebo vizuální signalizační přístroje), nýbrž pod kód 8529, resp. 8529909299, kombinované nomenklatury (Části a součásti vhodné pro použití výhradně nebo hlavně s přístroji čísel 8525 až 8528). Krajský soud dovedl, že je-li zboží možné použít „v modulární LED videostěně“, resp. k sestavení „velkoplošné obrazovky“, která je schopna „přijímat a zobrazovat video, grafiku, obrazové animace“, je vyloučeno, aby toto zboží bylo považováno za návěštní panel, resp. zboží kódu 8531 kombinované nomenklatury. Nejedná se totiž o zařízení, které je způsobilé primárně sloužit k jednoduchému akustickému nebo vizuálnímu upozornění na určitou skutečnost či děj, nýbrž o zařízení, které je způsobilé primárně zobrazit „složitě vizuální záznamy“. Nic na tom nemůže změnit ani to, pokud by zboží bylo používáno jen k „zobrazení jednoduchých symbolů“. Tento fakt jej totiž nezabavuje jeho způsobilosti hlavní, tj. schopnosti „zobrazit složité vizuální záznamy“. Vyšší funkce zboží musí být považována za funkci hlavní. Pro názornost si lze analogicky představit televizi, která bude využita nikoli k přehrávání videozáznamů, nýbrž k prosté vizuální signalizaci. Toto její využití je sice možné, avšak není způsobilé cokoli změnit na tom, že se stále bude jednat o televizi, nikoli o vizuální signalizační zařízení. Vzhledem k tomu, že předmětné zboží není způsobilé fungovat samostatně, je třeba jeho technického zapojení do „modulární videostěny“, resp. „velkoplošné obrazovky“, postupovaly správní orgány správně, pokud dovážené zboží zařadily pod kód 8529, resp. 8529909299, kombinované nomenklatury, tj. části a součásti vhodné pro použití výhradně nebo hlavně s přístroji čísel 8525 až 8528.

[3] Krajský soud také uzavřel, že není vyloučeno, aby v případě několika dovozů došlo k jinému sazebnímu zařazení dováženého zboží. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 97. Povinnost tvrzení i povinnost důkazní totiž leží v celním řízení na deklarantovi. Vzhledem k tomu je výsledek celního řízení výrazně ovlivněn kvalitou tvrzení ze strany deklaranta a jeho schopností svá tvrzení prokázat. Tato skutečnost je pak způsobilá ovlivnit výsledek řízení, který tak může být i v případě skutkové podobnosti jednotlivých případů odlišný. Tak tomu bylo podle krajského soudu i v daném případě. U dovozů uskutečněných ve dnech 23. 4. 2015, 11. 5. 2015 a 29. 7. 2015 žalobce tvrdil, že dovážené zboží „je schopno přijímat a zobrazovat video, grafiku, obrazové animace, je určeno pro použití v modulární LED videostěně, finální výrobek je určen k přehrávání videa a umožňuje ostatní multimediální funkce (obrázky, texty)“, zatímco v případě dovozu učiněného dne 28. 7. 2015 ve vztahu k jednomu dováženému zboží tvrdil to samé, jako v předchozích případech, ale ve vztahu ke druhému dováženému zboží uvedl, že „tento modul je schopen přijímat pouze numerické a předdefinované znaky, modul není určen pro použití v modulární LED videostěně, finální výrobek je určen k zobrazení aktuálního skóre zápasu a hrací čas“. Tato skutková odlišnost dováženého zboží pak podle krajského soudu zapříčinila jiné sazební zařazení zboží, které nebylo výsledkem „svévole“ správních orgánů, nýbrž odrazem odlišného popisu zboží samotným žalobcem. Pro tuto skutkovou odlišnost je závěr o sazebním zařazení v pořadí druhého typu zboží neaplikovatelný na zbylé dovážené zboží.

pokračování

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnosti z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel předně nesouhlasí s tím, že by na danou věc mohl být aplikován rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 97, neboť řeší zcela odlišnou skutkovou situaci. Dále namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť se krajský soud nevypořádal se všemi jeho námitkami. Podle stěžovatele se sazební zařazení odvíjí od technických vlastností zboží a nikoli od účelu jeho použití. Má tedy za to, že zboží zařadil správně a rozsudek krajského soudu je tak nezákonný. Stěžovatel v kasační stížnosti také uvádí, že prohlášení jeho zaměstnance v rámci kontroly nemůže být absolutní a nezměnitelné a že pojmy „modulární videostěna“ a „přehrávání videa“ mohou být vnímány laikem i odborníkem odlišně. Podle stěžovatele samotný panel není schopen zobrazit složité videosekvence a jeho napojení k dalším přístrojům je odborně složité.

[6] Stěžovatel tak navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za zákonný a věcně správný. Podle žalovaného se krajský soud dostatečně zabýval žalobními námitkami a všechny podstatné skutečnosti v rozsudku vyjádřil. Kasační stížnost navrhl proto zamítnout.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela

(tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[11] Tak tomu bylo i v daném případě. Krajský soud sice stručně, nicméně srozumitelně uvedl, proč se ztotožňuje se sazebním zařazením provedeným celními orgány i proč nesouhlasí s tím, jak zboží zařadil stěžovatel. Je-li podle názoru krajského soudu „zboží možné použít v modulární LED videostěně, resp. k sestavení velkoplošné obrazovky, která je schopna přijímat a zobrazovat video, grafiku, obrazové animace, je vyloučeno, aby toto zboží bylo považováno za návěstní panel, resp. zboží kódu 8531 kombinované nomenklatury“. Krajský soud tedy přezkoumatelně sdělil svůj názor na sazební zařazení zboží i důvody pro které ho zastává. Samotná skutečnost, že se výslovně nevyjádřil k některým dílčím námitkám stěžovatele, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom jeho nepřezkoumatelnost nezpůsobuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[12] Stěžovatel dále namítá, že na danou věc nebyl aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 97; tohoto rozsudku se krajský soud dovolával ve vztahu k obecnému závěru o tom, že není vyloučeno, aby v případě několika dovozů došlo k jinému sazebnímu zařazení dováženého zboží. V tom Nejvyšší správní soud se stěžovatelem souhlasit nemůže. Naopak, je třeba se ztotožnit s krajským soudem, že v celním řízení leží povinnost tvrzení i povinnost důkazní na deklarantovi. Je tedy na něm, aby v celních prohlášeních poskytl celním orgánům všechny informace vyžadované právními předpisy, jež jsou nezbytné pro sazební zařazení zboží. Pokud nemůže být zboží zařazeno dostatečně přesně, pouze na základě svého označení nebo vzhledu do určité položky společného celního sazebníku, je povinností deklaranta poskytnout jakýkoliv jiný užitečný údaj týkající se především vlastností a použití zboží, aby pomohl zboží správně zařadit (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2021, č. j. 3 Afs 57/2020 - 41). Je tedy třeba souhlasit s krajským soudem, že je možné, aby v důsledku odlišně poskytnutých informací bylo shodné zboží zařazeno odlišně. Správnost a zákonnost tohoto obecného závěru nemůže nijak změnit ani případná skutková odlišnost, které se ve vztahu k citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008 - 96, dovolává stěžovatel. V daném případě také krajský soud srozumitelně uvedl, v čem odlišný popis zboží učiněný

pokračování

stěžovatelem ve vztahu ke konkrétním dovozům spočíval. Nejvyšší správní soud se stěžovatelem souhlasí, že situace, kdy je totéž zboží sazebně zařazeno odlišně, je nežádoucí. Vzhledem k tomu, že se jedná zpravidla o důsledek toho, že deklarant totéž zboží popíše odlišně (či nedostatečně přesně), nelze se takové situaci vyhnout.

[13] Upozorňuje-li stěžovatel na rozhodnutí celního úřadu, které bylo vydáno po podání žaloby, a v němž podle tvrzení stěžovatele celní úřad totožné zboží zařadil do jiného sazebního zařazení, nemůže mít toto rozhodnutí na danou věc žádný vliv. Je třeba totiž poukázat na to, že krajský soud o žalobě rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Navíc předmětem přezkumu bylo toliko napadené rozhodnutí žalovaného a toliko jeho správnost a zákonnost mohl krajský soud přezkoumat. Postup celního úřadu v jiném řízení, které navíc skončilo až po podání žaloby, tak na rozsudek krajského soudu zásadně nemohlo mít žádný vliv.

[14] Stěžovatel má dále za to, že rozsudek krajského soudu je nezákonný, neboť celní orgány zboží nesprávně zařadili. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Afs 251/2015 - 272, při zařazování zboží do kombinované nomenklatury je třeba postupovat takto: Nejprve je třeba (1) přesně určit fyzické vlastnosti zboží a užití, k němuž je určeno; dále (2) je třeba s ohledem na znění položek příslušných tříd a kapitol (a) provést prozatímní zařazení na základě užití, k němuž je zboží určeno, a (b) provést prozatímní zařazení na základě fyzických vlastností zboží; v následující fázi (3) je třeba určit, zda společné posouzení znění položek a poznámek tříd a kapitol umožňuje jednoznačné a přesné zařazení; není-li to možné (4), musí být střet norem vyřešen použitím dalších interpretačních pravidel; nakonec (5) je třeba provést zařazení do (a) podpoložky harmonizovaného systému a (b) podpoložky kombinované nomenklatury.

[15] Ze spisu vyplynulo, že předmětné zboží, které bylo stěžovateli propuštěno do volného oběhu, stěžovatel popsal jako samostatné návěstní moduly se zabudovanými LED diodami vyzařujícími světlo, které jsou určeny pro použití v modulární LED videostěně - LED moduly s označením P20, P12.8, P7.62 a VFO8E3. Tyto LED moduly jsou vybaveny řídicí elektronikou a výstupy DVI. Součástí LED modulů není videoprocessor. Sestavená modulární LED stěna je způsobilá k zobrazení videa, grafiky, obrazových animací. Výrobek je určen k přehrávání videa a umožňuje ostatní multimediální funkce.

[16] Krajský soud dovodil, že je-li zboží možné použít „v modulární LED videostěně“, resp. k sestavení „velkoplošné obrazovky“, která je schopna „přijímat a zobrazovat video, grafiku, obrazové animace“, je vyloučeno, aby toto zboží bylo považováno za návěstní panel. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Jistě lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že návěstní panely již nemusí být jednoduchými zařízeními, nelze však souhlasit s tím, že by návěstním panelem mohl být výrobek, který zobrazuje videa. Návěstní panel je z povahy věci zařízením určeným k jednoduchému (zpravidla) vizuálnímu upozornění na konkrétní skutečnost. Jedná se o zařízení, které stručně sděluje určité informace – ať už písmeny, čísly nebo symboly, nikoli o zařízení (panel) určené k sestavení modulární LED videostěny, která je způsobilá zobrazovat videa. Nelze přitom souhlasit se stěžovatelem, že se sazební zařazení zboží odvíjí toliko od jeho technických vlastností a nikoli od účelu použití. Účel použití (funkce) výrobku je totiž společně s jeho objektivními

charakteristikami a vlastnostmi mnohdy nezbytným kritériem pro jeho sazební zařazení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Afs 27/2012 - 37, nebo ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 Afs 322/2018 - 49). Má-li výrobek více funkcí, je při jeho sazebním zařazení třeba zohlednit zejména funkci, jež je převažující či prvotní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 Afs 27/2012 - 37). Pokud pak výrobek dokáže určitou „složitější“ funkci plnit a je k jejímu plnění určen, je třeba ho zařazovat právě podle této funkce, bez ohledu na to, že může být použit i k funkcím jiným, jednodušším. Dokáže-li tedy v daném případě výrobek po zapojení do modulární LED videostěny zobrazovat video a k tomu je také určen (což stěžovatel účinně v řízení před soudem nezpochybnil a v celním řízení přímo potvrzoval – jak plyne z protokolů ze dne 31. 10. 2017 a ze dne 23. 11. 2017), je třeba tuto funkci považovat za rozhodující, byť by fakticky v některých případech nebyla využívána. Stěžovatelův příměr se židlí je tak zcela nepatřičný, neboť je obecně známé, jakou funkci židle má; sportovní náčiní a palivo to však rozhodně není. Skutečnost, že zobrazované video není v takové kvalitě, jako v případě televizorů, nemá na výše uvedené žádný vliv. Stejně tak je nerozhodné, jestliže samotný jeden panel není schopen zobrazit složité videosekvence. Podstatné je, že tyto videosekvence je schopna zobrazit modulární LED videostěna, pro jejíž sestavení jsou panely určeny.

[17] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že prohlášení jeho zaměstnance v rámci kontroly nemůže být absolutní a nezměnitelné, tak stěžovatel nijak nerozvádí a blíže nekonkretizuje, zda a v čem se jeho zaměstnanec měl mylit, ani jaké vlastnosti či funkce zařízení měl nesprávně popsat. Jestliže se mělo jednat o tvrzení, že zařízení je určeno pro použití v modulární LED videostěně, která je způsobilá k zobrazení videa, tak stěžovatel toto tvrzení zaměstnance nijak nevyvrátil. Nejen, že je výslovně nepopřel, ale nedoložil ani nenavrhl žádné důkazy, kterými by bylo prokázáno, že výrobek není určen k sestavení LED videostěny a že videa přehrávat nedovede (např. technickou dokumentaci výrobku). Nic takového stěžovatel neučinil v celním řízení ani v řízení před krajským soudem. Tam toliko zpochybňoval kvalitu přehrávaného videa a poukazoval na technickou obtížnost zapojení jednotlivých panelů do videostěny. Je to přitom stěžovatel, kdo výrobek do České republiky dovezl a kdo tak nejlépe zná jeho technické vlastnosti i funkci, k jejímuž plnění je určen. Zároveň je to stěžovatel, kdo musí být schopen tyto jeho vlastnosti a funkci popsat a doložit, neboť jistě disponuje právě technickou dokumentací dovážených výrobků.

[18] Nejvyšší správní soud již mnohokrát zdůraznil, že obsah, rozsah a pojetí kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, a ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). Pokud tedy stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvedl žádné důvody, pro které mělo být nepravdivé prohlášení jeho zaměstnance, že zařízení je určeno k sestavení LED videostěny a k zobrazování videí, a nedoložil ani žádné důkazní návrhy, které by prokazovaly, že k tomu zařízení určeno není, nemůže

pokračování

Nejvyšší správní soud ex offio tyto důvody za stěžovatele domýšlet či důkazy zajišťovat. To samé je pak třeba uvést, pokud stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje, že pojmy „modulární videostěna“ a „přehrávání videa“ mohou být vnímány laikem i odborníkem odlišně. Ani v případě tohoto sdělení stěžovatel blíže neuvedl, jak mají být tyto pojmy podle jeho názoru vnímány a proč.

[19] Stěžovatel tedy neprokázal, že předmětné zboží není určeno k sestavení LED videostěny a k přehrávání videí a mělo tak být zařazeno jako návěštní panely (8531). V takovém případě lze souhlasit se žalovaným a krajským soudem, že je zařaditelné jako části a součásti vhodné pro použití výhradně nebo hlavně s přístroji čísel 8525 až 8528 (8529). Není přitom podstatné, že předmětné výrobky nemají příslušné konektory k zapojení a je třeba tyto konektory odborně připojit. Mají-li totiž sloužit jako části a součásti, je zřejmé, že určité odborné zapojení těchto částí do funkčního celku bude třeba.

[20] Co se týče stěžovatelem namítané zásady *in dubio mitius*, která měla být rozhodnutími celních orgánů a krajského soudu porušena, tak předpokladem pro aplikaci této zásady je existence dvou rovnocenných interpretačních variant, z nichž je třeba volit tu, která méně zasahuje do práv jednotlivce (srov. nález Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07). V nyní řešené věci však, jak bylo výše uvedeno, taková situace nenastala. Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že by v daném případě mohla být norma vykládána více způsoby a měl tak být použit výklad pro stěžovatele příznivější.

[21] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl sice v řízení o kasační stížnosti úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu však nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu